

man er forfærdelig meget i København, naar man er Millionær, er man ikke Alverden i Berlin, naar man er Millionær.

Jeg tror altsaa ikke, den højtærede Finansminister behøver at nære stor Frygt paa dette Punkt. Men han havde en anden Grund. Medens han syntes, at vor Skala ikke er retfærdig, sagde han, at der er flere Ting, han forfærdelig gerne vilde gøre. Til disse hørte at tage større Erdrag, desuden at undgaa Forhøjelse for de mindste Skatteydere. Det vilde den højtærede Finansminister gerne. Der var hans Hjerte med, medens Hjertet ikke var med, naar det gjaldt om at tage Skat af Beløb fra over 10,000 eller 11,000 Kr. i saa stort Omfang, som vi ønske. Men hvorfor kunde den højtærede Finansminister ikke gøre det? Jo, for saa kunde han ikke gennemføre disse Skattelove i Aar oppe i det andet Ting. Jeg forstaaer ikke rigtig denne Betragtning. Lad os tage Gruppen under 1,000 Kr. Der lægges paa denne Gruppe efter den højtærede Finansministers Forslag et Tillæg paa saadan noget som 17,000 Kr. Var det nu nødvendigt for Princippet Skyld at tage de 17,000 Kr. med? De forslaa ikke meget i Penge. Selv om man tager den næste Gruppe, eller de næste Par Grupper med, paa hvilke der lægges et Par Tusind Kr., var det saa alligevel nødvendigt at paalægge disse Beløb for at føre disse Love igennem? Af rent økonomiske Grunde kan det ikke være. Hvad er det, som gør, at man oppe i Landstinget skulde stille den Betingelse for overhovedet at gennemføre Finansministerens Lovforslag, at han skulde beskutte dem, som hidtil have svaret Formue- og Indkomstskat, højere end hidtil? Det kan jeg ikke rigtig forstaa. Det kan ikke være i Kraft af den Betragtning, at naar de rige skulle have Forhøjelsen, skulle de smaa ogsaa mærke Smerten. Det vilde være en underlig ondsksfuld Betragtning. Jeg forstaaer ikke den højtærede Finansministers Bekymringer paa dette Punkt og er ikke vis paa, hvis han prøver Forhandling paa dette Punkt, at det vilde vise sig saa overordentlig vigtigt for ham. Heller ikke ser jeg nogen tvingende Nødvendighed for, at dette Lovforslag gennemføres netop i Aar, saa at den højtærede Finansminister stadig maa have Bekymring, slaa af, være forsigtig for at være sikker paa at kunne gennemføre det i Aar. Havde det hastet saa forfærdeligt, synes jeg, at den højtærede Minister kunde være mødt med sine Forslag allerede i Fjor, thi, som jeg har sagt, har der ikke vist

sig væsentlig andet Grundlag for hans Arbejde i Aar, end der kunde have været lagt ligesaa godt i Fjor.

Jeg har tilbage et enkelt Punkt overfor den højtærede Finansminister. Det er hele hans Opfattelse af Landstingets Magt i Danmark, hans Opfattelse af det Ændringsforslag, vi have stillet om et varierende Grundbeløb paa hvert Aars Finanslov. Den højtærede Minister siger der, at naar jeg mener, vi her i Danmark staa paa et lignende Standpunkt, som man stod paa i England, før Kampen om Finansloven sidst brød ud mellem Landsting og Folketing derovre, er det en rent formel Betragtning, fordi jeg maa vide, siger han, at vort Landsting er ganske anderledes stærkt. Det var hele hans Betragtning, at Landstinget staaer med ganske andre Betingelser for at rejse en Kamp om Finansloven overfor Folketinget, end det engelske Overhus stod. Naar Finansministeren siger dette, saa synes det mig virkelig, at han opgiver hele det egentlig afgørende Kærnepunkt i Folketingsparlamentarismen. Den højtærede Finansminister vil ikke være blind for, at Folketingsparlamentarismen er Folketingets Overvægt paa Finansloven. I de Udtalelser, den højtærede Finansminister fremsatte i Dag, strøg han dette Punkt, som har været ført saa stærkt frem af det Parti, til hvilket han hører, og af det Flertal, som i 1901 gennemførte Systemskiftet. Hvis Folketinget ikke bevarer denne Magt over Finansloven, hvad er saa Folketingsparlamentarismen? Ja, hvad er der tilbage? Der er maaske dette tilbage, at Folketinget øver en vis afgørende Indflydelse paa de enkelte Ministres Personer.

Formanden: Det ærede Medlem kommer noget langt bort fra det, der ligger for.

P. Munch: Det var en Begrundelse af Uenigheden mellem Finansministeren og mig med Hensyn til den Stilling, Landstinget og Folketinget ville faa overfor hinanden, hvis dette Ændringsforslag bliver gennemført.

Formanden: Disse almindelige Betragtninger høre ikke til under anden Behandling.

P. Munch: Ja, ja. Disse almindelige Bemærkninger knytte sig efter min Mening til Ændringsforslaget, men naar den højtærede Formand mener, de ikke skulle